

Ani minulosť  
nezůstane skrytá  
navždy

Graham Masterton

# POHŘBENÍ

HOST





# POHŘBENÍ

Graham Masterton







Graham Masterton

**POHŘBENÍ**

Brno 2018

Buried

Copyright © Graham Masterton, 2016

Translation © Radka Klimičková, 2018

Czech edition © Host — vydavatelství, s. r. o., 2018  
(elektronické vydání)

ISBN 978-80-7577-689-1 (Formát PDF)

ISBN 978-80-7577-690-7 (Formát ePub)

ISBN 978-80-7577-691-4 (Formát MobiPocket)

Na památku mého přítele Andrzeje Kuryłowicze  
10. dubna 1954 — 21. března 2014  
Opustil jsi nás prvního jarního dne.





*Chan eil saoi air nach laigh leòn.*

*I hrdinu je možné zranit.*

Irské přísloví



# 1

„Jdeš dovnitř, nebo ne, ty budižkničemu?“ zeptal se Declan.

Bylo ale zjevné, že se Christy nepohne ani o píd. Zůstal stát na prahu a černohnědou srst měl urousanou od deště. Declan ho ještě nikdy neviděl tak nervózního — pes měl oči dokořán a chvělo se mu chřípí. Chvillemi nakláněl hlavu ke straně a snažil nahlédnout dovnitř do chodby a do obývacího pokoje, jako by se uvnitř skrývalo něco děsivého.

„Declane, sakra, můžeš se přestat vybavovat se svým vořechem o počasí a jít mi pomoci s tím posraným krbem?“ zavolal Colm.

„Něco ti povím, Christy. Jseš pěkněj srab,“ oznámil zvířeti Declan. „Jestli chceš zůstat tady venku a moknout, tak pro mě za mě. Ale jestli dostaneš zápal plic a umřeš, tak si pak za mnou nechoď stěžovat.“

Nechal Christyho být a vešel do obývacího pokoje, kde Colm uvolnil ze zdi krb obložený hnědými kachlemi a právě se ho pomocí páčidla snažil vysunout ještě víc. Vzduch v malé místnosti byl prosycený prachem a na prknech na podlaze jim pod podrážkami křúpala suť.

„Ještě nikdy se takhle nechoval,“ poznamenal Declan. Popadl lopatu a vrazil ji do škvíry na druhé straně krbu. „Skoro jako by se něčeho bál, víš, jak to myslím? Možná je tady nějaký duch nebo tak.“

„Tak to by mě vůbec nepřekvapilo,“ odušil Colm a zuřivě kýval páčidlem ze strany na stranu. „Toho dědu, co mu to tu patřilo, našli mrtvýho pod schodama, teda to mi aspoň řekla ta



holka z realitky Sherry Fitzgerald. Přimotala se mu pod nohy kočka, tak to prej asi bylo. Zlomil si krk jak sirku a našli ho až za měsíc.“

Colm počítal, že jim renovace celého domu zabere aspoň dva týdny. Byla to malá nemovitost se dvěma ložnicemi na Millstream Row v Blarney a nacházela se v řadě jedenácti domků, které byly postaveny pro dělníky z Mahonyho textilní továrny někdy v šedesátých letech devatenáctého století.

Předchozí majitelé v domě bydleli od roku 1952, ale vytape-tovali tu jenom jednou za celý svůj život, dnes už zašlou hnědou tapetou s květinovými motivy. V roce 1964 přistavěli ze zadu ze dvora přízemní přístěnek, kam se vešla vana a poloautomatická pračka, ale to byl jejich jediný příspěvek k modernizaci.

Po smrti starého ovdovělého majitele dům koupil za sto dvacet tři tisíc eur jako své první bydlení mladý bezdětný pár.

Declan a Colm, funicí jako dva výstavní vepři, které ženou na trh, hrubou silou odsmykali obrubu krbu ven z domu do deště. Christy stále seděl za prahem, promočený na kost, a když ustoupil, aby oba muži mohli projít vchodovými dveřmi, zuřivě se oklepal.

„Ty jseš blázen, víš to?“ pokáral ho Declan poté, co s Colmem zvedli obrubu krbu a shodili ji s ohlušujícím rachotem do kovového kontejneru přistaveného v úzké ulici před domem. „Proč nejdeš dovnitř uschnout?“

Sehnul se a popadl Christyho za obojek, ale když se ho pokusil přetáhnout přes práh, napjal Christy nohy a zavrčel. Declan zatahal silněji, ale pes zahrabal na vlhkém chodníku nohama a zaštěkal; odmítal překročit práh.

„No koukni na něj,“ zazubil se Colm. „Vsadím se, že máš s tím duchem pravdu. Co myslíš, Christy? Vidiš tam ducha, hochu? Bububu!“

„Možná tam cítí něco, co se mu nelíbí, mrtvou kysu nebo tak něco,“ řekl Declan. „Většina lidí to neví, ale Kerry bígl má čich citlivější dokonce než bloodhound.“

„Jasně, ale no tak, Decu. Kolik má v sobě tenhle pes z Kerry bígla a kolik z něj je nějakej zatoulanej vořech, kterej hupsnul na jeho mámu, když se její majitel nekoukal?“

„Jen si dělej srandu, kámo,“ odvětil Declan, „ale tenhle pašák ucejtí, když si někdo uprdne až v Limericku, přísahám Bohu. Cítí, že se vaří dršťky, ještě než zapnu plyn.“

Ještě jednou zatahal Christyho za obojek, ale Christy zavřel a vycenil zuby. Declan se vzdal. „Tak jo, ať je po tvým. Stejně potřebuješ vykoupat.“

Declan a Colm se vrátili do domu. Nyní museli vytrhat všechna prkna v obývacím pokoji, protože je noví majitelé chtěli vyměnit za kartáčovaný viktoriánský dub.

Colm si zapálil cigaretu Johnnie Blue a třikrát zhluboka potáhl. Pak uštípl hořící konec a nedopalek si strčil za ucho. Popadl páčidlo a odtrhl jím soklovou lištu ode zdi dole pod oknem. Hodil si ji na rameno a vynesl ji ven do kontejneru. Declan se mezitím sehnul, popadl odhalený konec podlahového prkna a opakovaně za něj tahal, až uvolnil hřebíky z podlahového nosníku pod ním. Nadzvedl prkno a se zarachocním ho odhodil stranou.

Declan byl zvyklý na to, nacházet v takových starých domech pod podlahovými prkny stavební sutiny i kostry myší a krys. Jednou našel černou cínovou plechovku s pětaticeti librami Irského svobodného státu, zašlou foukací harmoniku a valentýnské přání „pro mou nejdražší Muirgeal“.

V tomto domě to ale vypadalo, jako by mezi podlahové nosníky někdo nacpal oblečení — pánský oblek, vínové dámské šaty, žluté dívčí propínací šatičky a růžovou dětskou noční

košilkou. Oblečení bylo tak vybledlé, až téměř postrádalo barvu, a pokrývala ho tlustá vrstva jemného šedého prachu, takže bylo těžké určit, jak dlouho už pod podlahou je.

Declan vytrhl další prkno a potom ještě jedno — hřebíky se skrípěním protestovaly — a právě se chystal na další, když si všiml, že z rukávu zeleného pánského obleku vyčuhuje ruka.

Dlouho na ni zíral a měl pocit, jako by se mu kůže na hlavě smršťovala. Vyzáblá ruka vypadala jako obalená tenkým papírem a byla téměř dokonale plochá, ale Declan poznal, že se jedná o skutečnou lidskou končetinu. Několik kloubů protrhlo vyschlou kůži a na prstech byly stále všechny nehty, jen léty nabraly jantarovou barvu.

Poklekl a podíval se zblízka, neměl ale odvahu se ruky dotknout. Místo toho se natáhl a jemně stiskl rukáv, z něhož trčela. Nebylo o tom pochyb: uvnitř byly dvě kosti.

„Panenko skákavá,“ zašeptal.

Rychle dýchal a srdce mu bušilo. Pustil rukáv a opatrně poplácal záda kabátu, jako by ho chtěl prošacovat. Pod látkou ucítil tvrdé, zahnuté kosti hrudního koše.

Posadil se na paty. *Svatá Maria, Matko Boží, jestli je v tomhle kabátě mumifikovanéj chlap, co je v těch ženských šatech? A v těch dětských?*

Stále vkleče se bokem přešoural k místu mezi dalšími dvěma podlahovými nosníky, kde ležely pomačkané dámské šaty s knoflíky na zádech. Na okamžik zaváhal, protože se mu nezdálo správné se dotknout ženy bez jejího souhlasu, i když byla už dlouho mrtvá. Potom se však natáhl a jemně zatlačil na její živůtek. Pod hrubou obarvenou bavlnou ucítil žebra, jaksi volnější, jako by odpadla od páteře.

Nebyla to jen hromada starého oblečení, byla to těla. Před lety je někdo musel položit obličejem dolů pod podlahu a poté



přes ně natlouct prkna. Declan stále ještě nevytrhl dost prken na to, aby viděl jejich ramena a hlavy, ale vypadalo to, jako by tam pod podlahou byla schovaná celá rodina — otec, matka, dcera a nemluvně.

Vstal a otřel si ruce o svou černou džínovou bundu. Colm se vrátil zvenku a znovu si zapálil cigaretu.

„Ježíši, tam ale leje,“ řekl s hlavou napůl zahalenou kouřem. Potom se podíval dolů do mezery mezi prkny a zamračil se. „Co tam sakra dělá všechno to starý oblečení?“

„Není to jenom oblečení, jsou to těla,“ hlesl Declan. „Muž a žena a dvě děcka, podle toho, co jsem viděl.“

„Děláš si prdel,“ zaváhal Colm, ale Declan ukázal na mužovu seschlou ruku. Colm se naklonil dopředu a zamžoural, jako by byl krátkozraký. „Kurva,“ řekl nakonec.

„Řek bych, že je někdo zavraždil,“ hlesl Declan.

Colm překročil mezeru, přidřepł si a prohlédł si viditelné části těl. „To nevíš jistě,“ namítl. „Mohli dostat chřipku nebo tak něco. Lidi dřív umírali jako mouchy na všechno možný. Nejmladší sestra mého tatky umřela na neštovice, když jí byly jenom tři.“

Vstal, narovnal se a kývl na těla. „Možná si jejich příbuzný nemohli dovolit pohřeb.“

„Ale jdi! I když si nemůžeš dovolit pohřeb, tak si nepohřbíš svoje nejbližší obličejem dolů pod prkna v podlaze.“

„Já ti nevím. Mýho strejdu Patricka pohřbili vleže na levém boku. Tak to bylo v jeho poslední vůli. Vážně. Říkal, že až vedle něj pochovaj tetu Saoirse, chce se na ni dívat.“

„Cože? To měl jako rentgenový vidění?“ zeptal se Declan. „On viděl skrz rakve?“

„Nebud blbej — dyť byl mrtvej, ne?“ opáčil Colm. „Prostě byl jenom romantik, jestli mi rozumíš.“

„Romantik? Spíš totálně pošahanej. Hele, pomoz mi vytrhat ty vosatní prkna.“

Declan a Colm spolu vytrhali všechna prkna podlahy v obývacím pokoji a vynesli je ven do kontejneru. Když skončili, zůstali stát a v tichu zírali na čtyři těla ležící mezi podlahovými nosníky. Venku přestalo pršet, zpoza mraků vykouklo stříbřité slunce a naplnilo obývací pokoj bezbarvým světlem jako na přesvícené fotografii.

Muž ležel nejdále od okna a levou ruku měl nataženou podél těla. Pravá byla zkroucená pod čelem. Vlasy měl plné prachu, ale stále hnědé a kudrnaté. Ženiny dlouhé rovné černé vlasy byly sepnuté jednoduchou hnědou sponou. Dívka měla také hnědé kudrnaté vlasy, rozdělené do dvou účků a zavázané stužkou. Nemluvněti trčel na hlavě jeden černý chomáč vlasů jako lepríkónovi.

„Chudáci,“ hlesl Declan.

S ohavným skřípěním vytrhli poslední dvě prkna. Místo mezi podlahovými nosníky pod nimi bylo vycpané změtí šedých chlupů, které jim zpočátku připadaly jako kabát nebo nějaká potrhaná deka. Colm vzal lopatu, do hromádky strčil a potom se ji pokusil vytáhnout. Když lopatu pozvedl, deka se roztrhla a jedna její polovina spadla s dutým zaduněním zpátky do podlahy. Colm okamžitě pustil i druhou půlku. Teď už mu bylo jasné, že to, co vyzvedl, nebyl kabát nebo deka, ale vysušená tělíčka dvou Glen teriérů.

„Vsadím se, že to jsou psi tý rodiny,“ prohlásil Declan. „Kristepane, ten, kdo tohle udělal, nenechal naživu vůbec nikoho, co? Dost se divím, že tam dole není i zlatá rybka.“

Dospělí měli husté vlasy natolik pokryté prachem, že nebylo hned patrné, co se jim přihodilo, ale Declan a Colm podle

nemluvně a dívky pochopili, jak rodina zemřela. Všichni byli zastřeleni jedinou ranou do týla, včetně psů.

Declan se pokřížoval. „Měl bys zavolat poldy,“ řekl Colmovi.

Colm přikývl a z kapsy košile vytáhl mobilní telefon. Oba po tom, co našli, dočista vystřízlivěli. Prachem pokrytá rodina jako by spala, jako postavy z nějaké pohádky. Declana překvapilo, že ho nevydělali ani nešokovali, jenom zarmoutili. Měl pocit, jako by je téměř znal, navzdory pravděpodobnosti, že byli pod podlahová prkna zatlučeni daleko dříve, než se narodil. Nepáchli — žádný zápach necítil —, ovšem Christy musel zachytit odér lidského rozkladu, i když byl desítky let starý, a proto do domu odmítal vkročit. Buď, anebo je opravdu senzibil a Colm měl s tím duchem pravdu. Nebo duchy, množné číslo.

Colm se dovolal na linku 112. „Přesně tak,“ říkal. „Millstream Row, Blarney. Přesně, hned za továrnou. Najdete to snadno, před domem stojí zelené kontejner na suť. Ne, na nic šahat nebudem. Ne. No, jestli jo, tak jim teď musí bejt aspoň sto deset let, takže asi nebudou. Ne. Díky moc.“

Jakmile domluvil, vyšli ven. Colm vytáhl krabičku cigaret a jednu z nich podal Declanovi. Zapálili si. Stáli vedle zeleného kontejneru a kouřili.

„Říkali ti policajti, jak dlouho jim to bude trvat?“ zeptal se Declan.

„Aspoň patnáct minut. Stanice na náměstí je teďka prázdná.“

„Cos jim to říkal o tom, že je někomu sto deset let?“

„Ten chlap na dispečinku se mě ptal, jestli je nějaká šance, že by ten pachatel, co je pod ty prkna strčil, pořad mohl číhat někde poblíž. Víš co, pro případ, že by nám dvěma hrozilo nějaký nebezpečí, protože jsme zjistili, co udělal.“

„Prokrista, a to se říká, že blbí jsou zločinci.“



„Ne, měl recht, já mu totiž neřek, jak starý ty těla jsou. My vlastně nevíme, jak jsou starý. Já mu jenom řek, že jsme našli nějaký lidi, který vypadaj, že je někdo zastřelil.“

„Tak to seš ještě třikrát blbější než on. Tydle lidi musel někdo zastřelit ještě dřív, než byly vynalezený pušky.“

Obvykle by oba muži dál žertovali, ale teď ztichli, kouřili a podupávali nohama, aby se udrželi v teple. Christy, který se celý třásl, zůstal stát u otevřených vchodových dveří a stále s nakloněnou hlavou nakukoval dovnitř, skoro jako by čekal, že uslyší, jak na něj někdo volá.

Po několika minutách se v zatáčce před textilní továrnou objevilo bílé policejní auto se zapnutým majáčkem. Hned za ním jelo druhé hlídkové auto a potom neoznačený modrý focus. Auta zastavila a ozval se sbor zabouchávání dveří.

„Hlavně aby nechtěli zveřejnit mou adresu,“ hlesl Colm. „Nechci, aby po mně šla ta prdelatá Blathnaid kvůli výživnému na děti.“

## 2

Detektivové Aislin O'Connellová a Gerry Barry seděli za svým stánkem na Bleším trhu matky Jonesové od té doby, co toho dne otevřel, a zatím vydělali šedesát sedm eur za prodej dvou k sobě se nehodících stolních lampiček, trojích koktejlových šatů, růžového šněrovacího korzetu a hromádky starých vydání časopisu *Ireland's Own*.

Už bylo čtvrt na čtyři odpoledne, ale po Dennym Quinnovi, mladém podezřelém, na kterého tu čekali, nebyla zatím ani stopa. Detektivka O'Connellová si mezitím nalakovala nehty na tyrkysovo a detektiv Barry si pětkrát odskočil na York Street zakouřit. Oba si začínali myslet, že se jejich informátor buď spletl, nebo je vodí za nos. V poslední době dostávali stále více falešných tipů, jako by se někdo záměrně snažil mrhat jejich časem.

O kousek výše stálo ve slepé uličce Little William Street zaparkované bílé policejní auto se dvěma uniformovanými policisty, tak aby nebylo v dohledu, a detektiv Barry s nimi byl ve spojení přes sluchátko v uchu a schovaný mikrofon. Zpočátku pravidelně udržovali kontakt, ale jak hodiny ubíhaly, slyšel od nich víceméně jen to, jak zívají a stěžují si, že se potřebují vymočit.

Detektiv Barry se podíval na hodinky. „Připadám si jako magor, když tady sedím. Vsadím se, že se ten chlap ani neukáže.“

Gerry Barry se svými blond vlasy vyčesanými nahoru ve stylu à la Tintin a nosem jako knoflík působil na detektiva téměř moc mladě. Detektivka O'Connellová nevypadala o moc

starší — byla to tmavovlasá dívka, malá, při těle, s hezkým srdcovitým obličejem a rty, které vypadaly jako červená mašle na narozeninovém dárku.

Právě kvůli jejich vzhledu si je komisařka Maguirová na tuto sledovací akci vybrala. Měli vypadat jako typičtí stánkaři na krytém bleším trhu — mladí a trochu hippie —, aby mohli pozorovat cíl a nevzbudit podezření, že jsou policisté, a mohli k podezřelému přistoupit, aniž by hned vycítil ohrožení. Pokud se tedy cíl vůbec objeví.

Detektivka O'Connellová roztáhla prsty a kochala se svými nehty. „Možná dodávka nepřišla,“ napadlo ji. „Nebo ji sebral někdo jiný.“

„Jistě, taková možnost tu je,“ připustil detektiv Barry. „Vím, že jsme celníkům řekli, ať se dívají jinam, ale jestli Billy Duffy věděl, že ty cigára přijdou a kdy, neříkej mi, že to nevěděla celá ta skupina pubertáků. Možná se k nim dostali Óglaigh na hÉireann<sup>1</sup>, než je Quilty mohl vyzvednout. Třeba ho okradli.“

„Ale jdi, to by museli být padlí na hlavu,“ namítla detektivka O'Connellová. „Okrást Bobbyho Quiltyho, Ježíši! To je jako mu rovnou říct: ‚Promiň, kámo, mohl bys mě prosím střelit mezi oči?‘“

„Já ti nevím. Ten Brendan Ó Marcaigh, ten se, myslím, nebojí ničeho a nikoho. Jednou po něm šel pitbull a on ho čapl za ocas a vytloukl mu mozek z hlavy o pouliční lampu.“

„Kouzelné.“

Čekali další půlhodinu. Bleší trh se začínal plnit dalšími zákazníky, kteří se procházeli mezi sloupky natřenými na růžovo, zeleno a modro a prohlíželi si zboží ve stáncích. Detektiv Barry povytáhl obočí a podíval se na detektivku O'Connellovou, ale nemusel nic říkat. Oběma bylo jasné, že ačkoli si tyto nové zákazníci prohlížejí vázy, panenky a staré desky Wolfe Tones